מעלה ו: זכחים פט:,
 זן זכחים ל., ג) מעילה ג: ה;
 ד) זן זכחים קיד:,
 מי ליה:
 ז) נלשיל מיו,
 ז) קשיל מיו,
 ז) קשיל מיו,
 ז) קשיל מיו,
 ז) קשיל מיו,
 אמריען לקולא לענין
 כר. ל"ק. י) נ"א ככבשים לא

אמרינן. ל"ק, כ) לכו"ע. ל"ק, ל) גופיה דובח היא אבל בלחם

מחיה רייע. נייק, א) נה משמרי לחם ככבשים והס"ד ואח"כ מ"ה ורע"ק סבר כו'. ז"ק, נ) [ע"א], ס) לא כדלעיל אליבא דרבי ואכתי

ס) לא הדלעיל אליבא דרבי ואחמי
 א'רשל ברי. צ'יק, ע) ויוקרא הן,
 אבל זריקת. צ'יק, ל) כבשר.
 צ'יק, ק) לא חזי בדאמריען. צ'יק,
 ר) וכשר שלא לשמו דפסח בשאר
 כרי לשלמים בדאמריען בפ'י, צ'יק,
 כרי לשלמים בדאמריען בפ'י, צ'יק,

של ז"ק מ"ו, של דף ג.; א) דף ד. ב) לשמן פי דאי מנופה כו'. ז'ק, ג) לשמן פי דאי מנופה כו'. ז'ק, ג) ל"ל קודם. ז'ק, ד) ל"ק, ה) למ"ד כפסח. ל"ק, ו) רש"ק,

מוסף רש"י

יה ר"ע. ל"ה. מ) לא משתרי

עין משפמ גר מצוה

קיג א מיי' פ"ב מהל' מעילה הלכה א: קיד ב מיי' פ"א מהלכות פסוה"מ הלכה לג: קשו ג מיי' פ"ג מהל' מעילה

הלכה ג: קמו ד מיי׳ פי״ו מהל׳ פסוה״מ

הלכה כ: קיו ה מיי׳ פט"ו מהל' פסוה"מ הל' יא:

קיח ו מיי׳ פ״ח מהלכות תמידין ומוספין הלכה יב:

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה וממאי וכו' דכ"עס"ל לא מקבע וכו' לא משתרי לחם ככבשים אלא ר"ע וכו לחם בכבשים אכל משחרי נחס בכבשים אבל בוריקה שלא לשמן לא ובדלעיל אליבא דרבי הס"ד ואח"כ מ"ה זריקת פיגול כו' אכמי איכא למיפרך זריקת:

שימה מקובצת

6) בפיגול כי בשר כמו בשר הזבח ויס"ג כי כשר כלומר כאילו לא היה בו פסול. תום׳ כאילו לא היה בו פסול. חוס אחירו בן 2) ביין בחשפטות אחרות: 2) ביין בהשפטות שפסוף השפסף השפוף השפוף השפוף השר מקדה להיה מקדשה להו וכיון הקבעה להו בפינול אלא אי וקבעה להו בפינול אלא אי אולה מביא לדי (פינול) מעילהן מעילה בבשר קרשים קלים איבל הניאל היד אי בבשר קרשים קלים הקייל דאין מעילה בבשר קרשים קלים אבל בבישר קדשים קלים אבל בדיאה לבייל היד אליד מעילה והאי ודיקה מביאה לדי מעילה והאי ודיקה לפעולה והציות לשנות והפינול לא זרקה מכיאה לדי מעילה והאי
זרקה (פינול) [דפיגרל] אהינה
זרקה (פינול) [דפיגרל] אהינה
מעיאה מידי מעילה בכשר
קדשי קדשים דקדשי קדשים
אית בהו מעילה משקדשו
בכלי עד שעת זריקה ווריקה
זריקה דפיגול לא חשיבה
לעבד תרתי לאקבועי בפיגול
(ולהביא) [ולהוציא] הבשר
(ולהביא) [ולהוציא] הבשר (לידי) [מידי] מעילה כדאמרי בפ״ק דמעילה כלל אמר ר׳ יהושע כו׳: ו] ולא איתותב. פי׳ דבהא מילתא איתותב דהיה רוצה [לדמות] דכי היכא דאין זריקת פיגול לא מביא לידי זריקת פיגול לא מביא לידי
מעילה בקדשי (קדשים) [קלים]
ולא מוציאה מידי מעילה
בקדשי (קלים) [קדשים] ה"ג
לא מקדשי ללחם בהא מילתא
איתותב דמסיק התם (נמי)
[נמי] דמטילה לית בהו לחם . מיהא קדיש: מן להתיר הבשר באכילה דאי זריק להו לשמן פשיטא ליה דאין הבשר מותר פשיטא ליה ראין הבשה מהרה
באכילה כדאמרינן לעיל אבד
הלחם אבדו הכבשים אבל כי
דוריק דמן שלא לשמן הוי להו
ימיל דנדה הבאים בלא לחם:
ע) והרי פסח אחר חצות הכי כדי
והרי תורח, פי דעשמטה לשמה
ונדחה מלשמה כשנפרס הלחם
ונדחה מלשמה בשנפרס הלחם
בייעות זימה ואת אדר הלחת דעושה זיקה ואם אבד הלחם או נפרס אבד הזבח ואע״פ שאם הי׳ שוחטה בלא לחם שאם היי שוחטה בלא לחם כשהר כדאשכחן גבי כבשי בשהר לקאם שחטון בין לפני בין לאחר זמנן שכשרים ומנן בין לאחר זמנן שכשרים ומנן בין לאחר זמנן שכשרים ואבר הלחם בין שחיטה לודיקה פסולין והא דקתני לעניל גבי שחיטה דרו שפרים וחדה שפרים לחמה לאחר שחיטה הדם יודוק היינו שלא לדשה והשתא לא סיל להאי לשמה והשתא לא סיל להאי משטה הא דרומים לישלה ולעיל משטה הא דרומים לישלים לעיל המשה הא דרומים לישלים לעיל המשה הא דרומים לישלים לישלים לשלים משטה הא דרומים לישלים לעיל האים משטה הא דרומים לישלים לי מקשה הא דאמרן לעיל מה שלמים קרבין בלא לחם אף תודה נמי קרבי בלא לחם אף שהוקבעו הלחם בשחיטה

דתנן אימורי קדשים קדים כו'. תימה דלה מייתי רישה דתנן בשר קדשי קדשים שילא לפני זריקת דמים רבי אליעזר אומר וכו': פיגול. מפרש התם כהרלאת כשר כן הרלאת פסול ומה הרלאת כשר עד שיקרבו כל מתירין וכו׳ וטמא הניתר לטהורים

חייבין עליהם משום טומאה שאינו ניתר לא ונותר יליף חילול מטמא: קבעה לחם בפיגול. כי נשר אלמא כגופיה דזיבחא דמי הכא נמי כיוו דובח ניתר בוריהה שלא לשמן לחם נמי כיון דכגופי׳ דובח דמי או דלמא לחומרא אמרינן להולא לא אמרינן שיהא כי גופיה דובח:

עיילינהו פליגי. אלחס קאי אבל אאימורין ש (אפי׳) כי לא הדר עיילינהו פליגי וכן מוכח פ׳ התדיר (זכחים ד׳ 3.): ואינה מוציאה מידי מעילה. נגשר קדשי קדשים מימה דהא תנן פ"א דמעילה (דף ב.) איזו היא שלא היתה לה שעת היתר לכהנים שנשחטה חוץ לזמנה משמע דכי נשחטה בהיתר לא מלי משכח ולאו קושיא היא: ולאו איתותב רב גידל. לא] ולה חשיב שינויה דהתם דריש מעילה ס דרב פפא הוא דמקשה לה התם ולא ס"ל ההוא שינויי' מיהו תימה דהתם בסוף שמעתין (גם זה א) שם) מייתי ליה סיוע ואית דגרסי ולא אימותב רב גידל בניחותא לב] ואינו נראה: מהן שיזרוק דמן שלא כי לשמן. לר' ירמיה דאמר תנופה עושה זיקה אבד הלחם אבדו הכבשים דקודם שחיטה לא שרינן לשנויי אבל היכא דכבר נשחטה שריגן לשנויי כדי לתקוני זכחל: והרי פסח ¹ אחר חצות. מלי לשנויי כדמשני פ' בתרא דובחים (דף קטו.) שאני פסח דבשאר ימות השנה שלמים הוי: והרי תודה. דאם נפרס הלחם או שאבד ונזרק הדם לשמה פסולה דהא אבד הלחם אבדה התודה דלית ליה סוגיא דלעיל לג] (דף מו:) אלא קסבר דשלא לשמן די [בעי למזרק] וכי זריק שלא לשמה כשר ומשני מודה דקרייה רחמנא שלמים שאני הלכך לכתחלה יכול לזרוק לשם שלמים כי אבד הלחם והמקשה היה יכול להקשות כמו שהקשה למעלה והא כיון דשחיטה עושה זיקה חיפסיל לחם תיפסיל נמי תודה וקשה מאי שני שאני תודה דקרייה רחמנא שלמים הול"ל לאו מילתא היא דלשמו נמי כשר אלא

נראה לפרש דודאי לשם תודה פסולה ופריך שפיר ומשני דלשם שלמים נמי לשמה מיקרי והילכך לא מיפסלא בהכי אבל לשם תודה פסול דלא הוי בלא לחם ואפי^{, ה) לר]} בפסח דלא בעי עקירה הכא שאני דכבר נשחטה יו [לשם תודה מש״ה בעי עקירה]: שתים מהן ומניפן. למאי דמוקי לה כרבי לריך לומר שמניף כולם דהא לא ידעי׳ הי אקדיש ותימה דכיון דבתנופה שאחר

שחיטה איירי א"כ לימא וזורק את הדם עליהן כדמזכיר תנופה דלא לריך ועוד דלישנא לא משמע שיניף הד' ונראה לפרש נוטל אחת להן ומניף השלש אחרות עמהן זו אחר זו וכן בשניה וכן בשלישית וכן ברביעית והשתא אורי לן שלריך שלא יניף הד' בבת אחת כדי שיהא ניכר שלא יזרק הדם רק על השתים:

בשאר ימוח השנה כשר לשלמים בפ׳ תמיד נשחט (פסחים דף סד.): פסח קודם חוום. היום של ארצעה עשר אינו כשר לשמו עד בין הערבים וכשר לשלמים בח]: שנראה לשמו. כגון הנך כבשים קודם אבידת הלחם: ונדחה מלשמו. לאחר אבידת הלחם בש]: פסח אחר חלום. נראה לשמו וכשעבר היום נדחה מלשמו וכשר לשלמים: ו**הרי חודה.** דאמרן בהאי פירקין (ד' מו.) מששחטה נפרס לחמה הדם יזרק לשם שלמים והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא הא הכא שנשחטה לשמו ונדחית מלשמו וכשרה שלא לשמו: **חודה רחמנא קרייה שלמים**. חודת שלמיו [ויקרא ז] כדאמרן לעיל (מו.) מה שלמים קרצי בלא לחם אף חודה קרבה בלא לחם ומעולם לא נדחה מלשמו: ו**מניפן**. עם הכבשים דכבשי עלרת טעונין מנופה חיים ושחוטין לקמן בפ' כל המנחות (ד' פא.):

התכלת פרק רביעי מנחות

⁴דתנן אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת

דמים ר' אליעזר אומר אין מועלין בהן ואין

חייבין עליהן משום פיגול ונותר וממא ר"ע

אומר אמועלין בהן יוחייבין עליהן משום פיגול

ונותר וטמא מאי מדזריקת פיגול קבעה ללחם

בפיגול 10 ביוצא כבשר זריקה שלא לשמה נמי

שריא ליה ללחם או דלמא לחומרא אמרינן

יו לקולא לא אמרי' מתקיף לה רב פפא

יוממאי גו דכי איתנהו אבראי פליגי דילמא

בראיתנהו אבראי דכ"ע לא פליגי דאין זריקה

מועלת ליוצא ובהדר עיילינהו פליגי דרבי

אליעזר סבר לה כרבי דאמר שחיטה מקדשא

ואיפסלו להו ביוצא ור"ע כר' אלעזר בר' שמעון

ראמר שחימה לא מקדשא ולא מיפסלי ביוצא

האי מאי אי אמרת בשלמא ר"ע כרבי ס"ל

ראמר שחימה מקדשא להו יו היינו דקאמר

ר' עקיבא דקדשי להו בשחימה ואתיא זריקה

קבעה להו בפיגול אלא אי אמרת כר' אלעזר

בר' שמעון ס"ל דאמר זביחה לא מקדשא זריקת פיגול מי מקדשא יוהאמר רב גידל

אמר רב יזריקת פיגול אינה מביאה לידי

מעיל' ואינה מוציאה מידי מעיל' אינה מביאה

יואינה לידי מעילה באימורי קדשים קלים יו ואינה

מוציאה מידי מעילה בבשר קדשי קדשים יו לאו

איתותב דרב גידל אמר רב בעא מיני' ר' ירמי'

מר' זירא יכבשי עצרת ששחמן לשמן ואבד הלחם מהו שיזרוק דמן שלא לשמן להתיר פובשר באכילה א"ל סיש לך דבר שאינו כשר

לשמו וכשר שלא לשמו ולא והרי הפסח קודם

חצות דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו

הכי קא אמינא יש לך דבר שנראה לשמו

ונדחה מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר שלא

לשמו ולא והרי פסח אחר יו זמנו בשאר

ימות השנה ס(קודם חצות) הכי קאמינא

יש לך דבר שנראה לשמו ונשחם לשמו

ונדחה מלשמו ואינו כשר לשמו וכשר

שלא לשמו ולא והרי תודה ישאני תודה

דרחמנא קרייה שלמים ת"ר ישחט שני

כבשים על ארבע חלות מושך שתים מהן ומניפן

מדמי ר"ע ללחם כגוף הכבשים דילמא בדאיתנהו אבראי דהויא זריקה שאינה הוגנת כ) דכ"ע (א) לא מקבע לחם בפיגול דאין זריקה מועלת ליולא ואע"ג דהתם קלים יח] דהתם כי לוגופיה דובח דמו ים ומודה ר"ע דלחם לא הוי כגוף של כבשים ובזריקה שלא בן לשמן נמי מולא משתרי בא] כבשים ללחם אלא ר"ע סבר כרבי אלעזר בר׳ שמעון דאמרי לא קדשתינהו שחיטה ולא איפסול ביוצא הלכך הואי זריקה הוגנת שאין בה פסול אחר הלכך מקבע לחם בפיגול ודכוותה היכא דליכא בב] פסול ואיזריק ליה זריקה הוגנת כגון לשמן משתרי לחם בג] כמו כבשים אבל בזריקה שלא לשמן שלא: אלא אי אמרת כר' אלעור וכו'. אכתי איכא למיפרך בד]: וריקת פיגול מי מקדשה. למיקבע בפיגול חי לח קדוש מעיקרא בשחיטה: בהן דאמר רב גידל זריקת פיגול אינה מביאה לידי מעילה. באימורי קדשים קלים דממון בעלים הוא דלית בהו מעילה דלא קרינא ביה מקדשי ה'ש עד לחחר זריקה דהוברר בשר להדיוט וחלב לגבוה דקרינה

ביה בין חלב קדשי ה׳ ששם זריקת פיגול לא מקבע בקדושה למעול בהן דלא זריקה כשרה היא: ואינה יולאה מידי מעילה לובבשר קדשי קדשים. דממון גבוה הם מחיים ויש בהן מעילה קודם זריקת דם וזריקת דם הוליאה הבשר מידי מעילה שהרי מתירתו לכהנים ואמר במסכת מעילה (דף ב.) כלל אמר ר' יהושע כל שיש לו שעת היתר לכהנים אין מועלין בהן וכל שאין לו שעת היתר לכהנים מועלין בהן הך זריקת פיגול לא מפקע להו מידי מעילה אלמא לאו זריקה היא וגבי כבשי עלרת נמי כיון דלאו זריקה היא היכי מיקדשה להו והיכי מקבעי להו בפיגול: לאו איתותב רב גידל. בתמיה בין בפ"ק דמעילה (דף ג:): מהו שיורוק דמן שלא לשמן. אלא לשם שלמים להתיר בשר באכילה דודאי לשמן שלא הוו זריקה כדאמרי׳ לעיל (דף מו.) הכל מודים שאם הוזקקו זה לזה מעכבין זה את זה: ר)פסח

והשאר

רבינו גרשום

אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקה רבי אליעזר אומר אין מועלין בהן דאכתי ממון בעלים הם קודם זריקה. וכיון שיצאו לפני זריקה אע״פ שזרק

יידיקה ואינה מועלת לא לחייבו משום מעילה ולא משום פיגול ונותר וטמא: ור' עקיבא אמו מועלן בהן דסבר דוריקה מועלת לחייבו משום יוצא ומשום מעילה ומשום פיגול: מאי מדוריקה פיגול הינא דווק דמן על מנת חוץ לומנן קבעה ללחם בפיגול לרי עקיבא כי כשר כאילו הוה לחם כשר שלא יצא. זריקה שלא לשמה נמי אע"ג דהויא זריקה שאינה ראויה שריא נמי ללחם באכילה

חודה (מי קרבי כלא לחם משנים המשומה בשלה ימות השנה כשר לשלמים בפ' תמיד נשחט (פסחים דף סד.): פסח אף שהוקבעו הלחם בשחים המשני שאגי שלמי הודה למלותים בח!: שנראה לשמו כבר! שנראה לשמו כבר! שנראה לשמו וכשר לשלמים: והרי חובת מצוחה כשבד להחלה לודעם לחם ולשלמים: והרי חובת מצוחה כשבד להחלה לודעם להחלה לודעם למלו וכשר לשלמים: והרי חובת מצוחה כשבד להחלה לודעם לחם ולשלו וכשרה שלא לשמו משלה באימורין: יש) דלא מהגיא להידיקה ואמרי להדי הדמברו אימורים לחלק גבוה יש מעילה באימורין: יש) דלא מהגיא להידיקה הובררו אימורים לחלק גבוה יש מעילה באימורין: יש) דלא מהגיא לשמה: שו) היא דאיתעבידא שלא לשים בי שון להובא בען פיגול אפרי הלחם כנוף בפשים בים להחבל אשהי. שון להובא בען פיגול אפרי הלחם כנוף בפשים בים להחבל אם ביוריקה ומלא ייש) ליש האל שלמה: שון להי ארה ביורין אול הובא בשון ביגול מציהי מון למשלה ביון להוב בכשים ביון למשלה ביון להוב בכשים מון למשלה ומציה (מעילה) וא מהי במון מינול מוציה משלה שלה אול שמו בשואל בריצחק כבשי צדות ששחטן כרי לאו איתותב. בש"ץ, שלו של שמו בשואל בריצחק כבשי צדות ששחטן כרי לאו איתותב. בש"ץ, של שמו בשואל בריצחק כבשי צדות ששחטן כרי לאו איתותב. בש"ץ, של שמו בשואל בריצחק כביש צדות ששחטן ברי לאו ארי שורין אפ"י (6) וב גידל משיב למשלם בשום בשלא לשמו בשור בעין של לשמו בשות בשל לשמו בעו בעו שנו למפקע כללהו מתרצי לא ואות ו" נמחק: (6) בניה שם הברותיה ואור ווא ביור לה הנובר בעין שהי הלות עם שני הכשים כאחה להכי ביו בל חלה תנופה בי פממים דוו אות לו בשנה להבי ביו בל חלה תנופה בי פממים דוות או לו ביורתיה וו אחר זו אף הובינית שלשה פמנים אף שכבר הונחה של הלהו ביו בל חלה תנופה ב' מפמים דהיינו כל חלה עם שלשה חברותיה זו אחר זו אף הובינית שלשה פמבים כל חלה עם שלשה חברותיה זו אחר זו אף הרבינית שלשה פמבים כל אחר להכי ביו בל חלה תנופה בי פממים דהיינו כל חלה עם שלשה חברותיה זו אחר זו אף הרבינית שלשה של הלרותים ביו בל חלה תנופה בי פמים דהיינו כל חלה מבים שלשה חברותיה וו אחר זו אף הרבינית של החבריה ביון שלא התיה של הווא של החבריה הווא לו אחר הווא הביות הביול הלחברים הלחברים ביום בל חלה תנופה ביום שלשה הברותיה של אוות הביום ביום בל הווא הביות הביום ביום בל הווא ביום בל מון הביום ביום בל מון הביום בל הווא ביום בל המון הביום ביום בל היום בל הוום

קדשים קלים. ממון בעלים הן ואין בהן ין מעילה אלא באימורים כדאמרינן בפ' כל הבשר בסופו (חולין קיז.) כל חלב לה' [ויקרא ג] לרבות אימורי קדשים קלים למעילה: אין מועלין בהם. דלא יאן מעליא בהו הך זריקה לברר אותם לחלק גבוה דאין זריקה מועלת ליוצא ופיגול

נמי לית בהו דהא פסולין הן כבר יב]: מאי. כלומר אליבא דר"ע מיבעיא ליה לרבי שמואל בר רב יצחה מאי מדוריקת פיגול ייקבע ליי ללחם בפיגול ואע"ג דוריקה פסולה היא דהא יולא הוא קבעה ללחם בפיגול חיכי יגן בשר כשאר בשר שלא יצא אלמא לחם כגוף הכבשים דכי היכי דגוף הכבשים מפוגלים לחם נמי מפוגל זריקה שלא ד] לשמן נמי דפסולה היא מו] שרי להו דהא קיי"ל (זבחים דף ב.) כל הובחים שנובחו שלא לשמו כשרים ולחם נמי כגוף הכבשים דמו שון ומדכבשים נאכלין לחם נמי נאכל: או דלמא לחומרה יו שאמרי לקולה. להיות לחם נאכל לא אמרי׳ לענין זריקה שאינה הוגנת כגון שלא לשמן דליהוי לחם כגוף בכדשים לביום לחם נאכל בכדשיםי: וממאי דבאיתנהו. לשתי הלחם אבראי בשעת זריקה פליגי רבי אליעזר ור"ע דתימא אפי׳ בזריקה שאינה הוגנת

אימורי קדשים קלים שיצאו. וחזכו וחכק דמן ר' אליעזר אומר אין מועלין בהן. דהוו כמו לפני זכיקה, בהן. דהו כמו נפני זריקה,
דוריקת יליאה אינה מכיאה
אימורי קדשים קלים לתי מעילה
כמו זריקה כשרה ר"ע אומר
מועלין בהן. דוריקת יליאה
מניאה אימורי קדשים קלים לידי
מונילה אימורי קדשים קלים לידי
מונילה אימורי קדשים קלים לידי
מונילה אימורי קדשים אינה איני מעילה (מעילה ה). אין מעילה (מעילה ה). אין מועלין בהן. אפילו לאחר זריקה, דלא מהניא בהו זריקה להכי למיקבעינהו במעילה (זבחים פט:). ואין חייבין עליהן משום פיגול. דהוי להו כמי שלח נורק עליהן הדם ולא הרבו כל מתיריהו ובותר. נומר אלא בבשר הראוי לחין נותר אלה נבשר הרחי
לחילה במוך ומנו סדכתית
(ויקרא ח) ציים והסכם יאכל
וומחלה זוגר יוטמא. בדאמריץ
במנחות (דף כה:) הניתר
לנסורון חייבין עליו משום
מומאה, שאין ניתר לטסורין אין
מייבין עליו משום
מייבין עליו משום
מומאה, שאין ניתר לטסורין אין
אייניים אייבין מייבין מייבין
מומאה, שאין ניתר לטסורין אין
אייניים באמרים אייניים אייני ואימורין דאיתרבו לטומאה מאשר לד' דומיא דבשר איתרבו זריקה הוא דמחייב דלאחר עלייהו ולא לפני זריקה והני לא אסניא להו זריקה (שם צ.). זריקת פיגול. שחישב בשחיטה זריקת סיבורל. מלישב בשיטה לפגל הזכח מריקה ופיגל נמי הזכח מריקה ופיגל נמי הזכח, והשתם הזכיקה, והשתם היבור מיים בי כדת אינו מויילה בקדים קדשים ודריקת פיינול אינה חשובה כל מיילה בקדים הדיקה של הדריקה ביינול אינה חשובה כל מייד מעילה בורקה בשרה קדיםים לקדיית אלן דעומרה שבורק הדם כלחיית לך דעומרה שבורק הדם כלחיית ב בבשה הייתור לבסגים הייתור להיים ביינו ביינו ביינול ביי

(זבחים קיד:). והרי פסח קודם חצות וכו'. אינו כטר לשמו דמנן שחטו קודם חלות פסול שנאמר בין הערבים , (זבחים קטו.).

לשמן וכו׳ רי פסח

כלוו של בפשר אול לכא כלון ואין מועלין בו, אבל הכא ככון דפיגל בזריקה לא יצא הבשר מידי מעילה דהא לא חזי לכהנים

מידי מעינה דהח נח חזי נכהנים אינה מביאה לידי מעילה באימורי קדשים קלים. כזריקה כשרה, כדתון נסיפל דמתניתון נקדשים קלים לחתר זריקת דמן מועלין נאימורין זריקת דמן מועלין נאימורין

ואין מועלין בבשר דלא חשיבא זריקה כלל לענין מעילה (מעילה

גי). יש לך דבר שאינו כשר לשמו. לפנים וכשר שלא לשמו. לשמו. לשמו. לשמו. לשמו. לשמו. לעיל (עיל (דף

ב.) כל הזבחים כשריו שלא לשמו